

34/19.34 ob 13-45-6
Dr.
Poštnina plačana v gotovini.

Cena 2-50 Din.

DRAMA

GLEDALIŠKI LIST
NARODNEGA GLEDALIŠČA V LJUBLJANI 1934/35

Waterloo

Premijera 25. novembra 1934

IZHAJA ZA VSAKO PREMIJERO

UREDNIK : CIRIL DEBEVEC

BRASS

GLENN LIST

BRASS

BRASS

BRASS

BRASS

BRASS

BRASS

BRASS

BRASS

BRASS

BRASS

BRASS

BRASS

BRASS

BRASS

BRASS

BRASS

BRASS

BRASS

GLEDALIŠKI LIST

NARODNEGA GLEDALIŠČA V LJUBLJANI

Izhaja za vsako premijero

Premijera 25. novembra 1934

France Vodnik:

Wilhelm Raort: „Waterloo“

Izmed del slovanske dramatike smo doslej videli na našem odru relativno najmanj poljskih iger. Deloma je treba iskati vzrok za to nedvomno tudi v posebnem značaju poljske književnosti, ki

Wilhelm Raort

je zlasti vsebinsko tako tesno zvezana z domačim življenjem in tradicijo, da jih je tujcu brez poznanja njihove zemlje, življenja in zgodovine neredko težko razumeti. (Prim. članek »Poljsko gledališče« v tej številki.) Po drugi strani pa se seveda ne more tajiti, da bi moglo biti naše zanimanje za to, poleg ruske gotovo najbogatejšo slovansko književnost večje.

Komedija »Waterloo« pomeni v sodobnem poljskem gledališkem sporedu v prvi vrsti aktualno novost. Lvovski pisatelj W. Raort je pripravil z njo senzacijo ne le domačim, marveč tudi tujim odrom. Za Lvovom, kjer se je delo najpoprej uprizorilo, so sprejela komedijo na spored poljska gledališča v Poznanju, Krakovu, Varšavi in Vilnu. Prav tako pa se zanimajo zanjo Avstrijci, Čehi, Nemci in Francozi, katerim smo se pridružili in jih menda vsaj deloma prebiteli sedaj tudi mi Slovenci. Avtor, ki je kot mlad avstrijski častnik bival nekaj časa tudi v Ljubljani, na katero se še danes z veseljem spominja, tedaj pač še niti oddaleč ni slutil, da bo naše Narodno gledališče kdaj igralo — njegovo komedijo! Vendarle pa »Waterloo« ni prvo Raortovo delo, ki je na sporedu v Jugoslaviji; zakaj že leta 1924. je uprizorilo s ararajevsko gledališče njegov dramatični prvenec tako zvani »zoologični triptih« (slika v treh delih) z naslovom »Menažerija«. Razen »Waterloo« in »Menažerije« pa obsega pisateljevo delo še celo vrsto iger, večinoma komedij in fars v enem dejanju, dalje dve mladinski veseloigri in več povesti, novel in črtic satirične vsebine.

Tudi komedija »Waterloo« je v prvi vrsti satira. Pisatelj nam je naslikal v nji sodobne literarne razmere na Poljskem — a tudi drugod — in jih osmešil na prav drastičen način.

Zato utegne naslov sam marsikoga zapeljati v usodno zmoto. Kaj ima opraviti satira z Napoleonom in njegovim porazom pri Waterloo? Vse to nam postane umljivo, če si ogledamo vsebino. Junak komedije je starejši pisatelj Jan Borowicz, avtor mnogih odličnih del, ki so mu prinesla nemajhno literarno slavo, a seveda nič denarja. Revez se muči s prevodi, a kljub temu zaide v obupen materialni položaj, iz katerega ni izhoda. Tedaj se ponudi rešitev: ako sprejme sodelovanje pri revijalnem gledališču »Vesela papiga«, bi pomenilo to zlat vir dohodkov. Pisatelj se upira, a žena in sin ga primorata, da odda svoj rokopis »Bitka pri Waterloo« — ravnatelju kabareta. Le-ta uprizori igro — po »okusu« našega časa: črta, dostavlja, spreminja, dokler ne ostaneta od avtorjevega rokopisa dejansko le še naslov in podpis. A to prinese Borowiczu denar, slavo in literarno nagrado, ki jo je zaman pričakoval za svoje resnično književno delo. Tako je bolezen našega časa zlomila tega »Napoleona literature«, čigar usoda je v resnici bolj tragična, nego komična. Njegov zunanji uspeh, ki ga je dosegel za ceno laskanja sodobnemu materialističnemu okusu, je bil poraz (Waterloo) njegove stvariteljske, kar spozna na koncu z grenkobo tudi sam.

Igra je tedaj kljub zgodovinskemu naslovu popolnoma sodobna. Moda, kino, opereta in šlager so strup našega časa, ki zato nima več smisla za duhovno kulturo. To je osnovna misel avtorjeve satire, ki nam ravno prikazuje usodo ustvarjajočega duha v sodobnih razmerah, ko triumfirata »publikum« — v Cankarjevem smislu — in »umetnost«, ki se laska »šentpeterskemu« predmestju.

To je idejna vsebina in satirična ost komedije. Oblikovno je avtor segel po parodiji (zasmehovanje). Zlasti v drugem dejanju

je na grotesken način pokazal, kakšna je tista »umetnost«, ki je preračunana zgolj na efekt in katere vpliv se, žal, čuti neredko tudi v sodobnem gledališču. Ne da se tajiti, da si je avtor ravno s to svojo parodijo »Bitke pri Waterloo«, v kateri je združil elemente starega patosa in modernega kabareta, zagotovil uspeh na odru. Razen aktualnega motiva, živega dejanja in humorja, ki razodevajo spretnega komedijskega pisca, nudi parodija tudi že sama po sebi obilo možnosti improvizirani igri, ki se zato prav lahko teatralno razmahne.

France Vodnik:

Poljsko gledališče

I.

Kakor v drugih evropskih deželah, so igrali tudi na Poljskem že v 15. stoletju misterije. Te igre so bile predvsem dopolnilo verskega življenja. Prav tako so bile združene z gledališkimi uprizoritvami razne dvorske slovesnosti. Zelo pogosto so igrali tudi učenci jezuitskih šol. Večji razmah je doseglo gledališko življenje v začetku 17. stoletja, ko dobi Varšava posebno dvorno gledališče. Vendarle so v njem igrale — zlasti za časa tako imenovanih »saških« kraljev — navadno le potujoče igravske skupine: italijanske in francoske.

Pravo narodno gledališče pa so dobili Poljaki šele, ko je zasedel prestol Stanislav Avgust Poniatowski (1764—1795). Medtem ko je za njegovega vladanja, a gotovo ne po njegovi krivdi izgubila Poljska politično svobodo — velike sile Prusija, Avstrija in Rusija so si jo v treh delitvah l. 1772., 1793. in 1795. kratko in malo razdelile med seboj — je pa nasprotno bila ta doba največjega pomena za poljsko kulturo. Med najpomembnejše kulturne pridobitve te dobe je treba šteti ustanovitev poljskega narodnega gledališča, čigar duševni oče je bil Vojteh Bogusławski († 1839), ki je bil hkratu njegov ravnatelj, režiser, igravec in pisatelj. Za narodni repertoar, ki je bil poleg prevodov iz tujih, zlasti iz francoske književnosti, poglavitna potreba in naloga novega gledališča, so skrbeli pisatelji Zablocki, Niemcewicz in Bogusławski sam. Njegovi »Krakoviacy i górale« (Krakovčani in gorjanci) spadajo še danes med tipične igre poljskega narodnega repertoarja.

V prvi četrtini 19. stoletja se nato najvišje povzpne Aleksander Fredro, učenec Molièrov. Izmed njegovih komedij, za katere je zajemal snov v prvi vrsti iz plemiškega in meščanskega življenja, a redkeje iz zgodovine, sta najboljši »Maščevanje za obmejni zid« in »Dekliške prisege«. Njegova dela, pisana v duhu klasicizma in zgodnje romantike, so bila stalno na sporedu varšavskega, a tudi lvovskega gledališča. Predstavniki izrazito romantične smeri pa so bili Adam Mickiewicz, Julij Slowacki in Sigmund

Krasinski. Prvi je napisal dramatično pesnitev »Dedi«, drugi celo vrsto izredno poetičnih, vizionarnih dram (kakor »Kordian«, »Duhovnik Marek«, »Lilla Veneda« itd.), a tretji »Nebožansko komedijo«. A ta dela, ki so bila napisana večinoma po prvi poljski vstaji l. 1830., je ruska cenzura zaradi njihovega svobodnega in narodnega duha — prepovedala. Kljub temu političnemu pritisku pa so imeli Poljaki v letih 1831.—1863. svoje gledališče v Varšavi, Vilnu, Kijevu, Žitomiru in prav tako v Krakovu in Lvovu.. Izmed ostalih dramatikov te dobe je najpomembnejši J. Korzeniowski.

Po drugi poljski vstaji l. 1863. pa se je položaj v onih pokrajinah, ki so bile pod Rusijo, zelo poslabšal. Razen varšavskega ozemlja je bilo povsod, zlasti v vzhodnih deželah prepovedano vse: jezik, knjige, gledališče. Nasprotno pa se je izboljšal položaj v avstrijski Galiciji, ki je odslej postala središče poljskega narodnega življenja. To je izviralo odtod, ker je Avstrija po porazu v Italiji in pri Kraljevem gradu bila prisiljena dati deželam avtonomijo. Obenem s tiskovno in društveno svobodo se je začela tudi za poljsko gledališče nova doba. Najvažnejša gledališka centra sta postala Krakov in Lvov, ki sta ta svoj osrednji pomen ohranila do svetovne vojne.

Po obnovljeni romantiki v drugi polovici 19. stoletja, ki pa razen nekaterih dramskih del lirikov Norwida in Asnyka ni dala nobene pomembnejšega dramskega teksta, je nastopila doba pozitivizma in naturalizma. Najmočnejša predstavnica te smeri v poljski dramatikosti je pisateljica in nekdanja igralka Gabrijela Zapolska. Njeno satirično komedijo »Morala gospe Dulske« je že večkrat uprizorilo tudi slovensko gledališče. Razen Zapolske pa predstavljata naturalistično smer v svojih dramah tudi A. Świętochowski in J. Blizinski.

Velik napredek pomeni za poljsko gledališče doba nove romantike, ki je znana tudi pod imenom »Mlada Poljska«. Duša tega novega gledališča, ki se je pričelo obenem s prepovedjo moderne lirike s središčem v Krakovu, je bil Stanisław Wyspiański. Bil je pisatelj, slikar in režiser. Njegove tragedije in ljudske drame kakor »Legijon«, »Novemberska noč«, »Akropolis«, »Svatba«, »Odrešenje« itd. so heroične vizije iz duše naroda, ki hrepeni po zunanji in notranji svobodi. To gledališče je prvič odprlo vrata delom pisateljev visoke romantike: Slowackega, Mickievicza in Krasinskega. Razen Wyspiańskega so obogatili moderni poljski spored »panseksualist« St. Przybyszewski (z dramami v ciklu »Ples ljubezni in smrti«, »Sneg« itd.), pisatelj satir in zgodovinskih komedij Adolf Nowaczynski, avtor socialnih, zgodovinskih in ljudskih iger L. Rydel (znana je njegova božična igra »Poljski Betlehem«), dalje T. Rittner, ki je pisal drame ne samo za poljsko, marveč tudi za nemško (dunajsko) gledališče, mistični T. Micinski, St. Kiedrzyński, Vl. Perzynski ter I. A. Kisielewski, čigar »Karikature« so najostrejša satira predvojnega pokolenja. A posebno odlično mesto zavzemata Stefan Żeromski, veliki romanopisec, ki pa je z zgodovinsko dramo

»Sulkowski« in z narodno-revolucionarno alegorijo »Roža« obogatil tudi gledališče, in K. H. Rostworowski, avtor »Judeža« in »Caligule« ter bodoči »l'altissimo poeta« poljske dramatike. Mnogo teh imen bo važnih še tudi za razvoj p o v o j n e g a poljskega gledališča. Tukaj moramo omeniti samo še imeni dveh igralcev, S o l s k e g a in K o t a r b i n s k e g a (gled. ravnatelj 1899—1906), ki imata poleg Wyspianskega največ zaslug za velike uspehe poljskega gledališča v tem obdobju.

II.

Po svetovni vojni, ki je vrnila Poljakom po več ko sto letih narodno in državno svobodo, je bila dana tudi poljskemu gledališču nova možnost razvoja. Bilo je treba rešiti predvsem dvojni problem: umetniški, poleg tega pa še vprašanje organizacije gledališča. Uspeh teh prizadevanj je bil kljub težkim gospodarskim prilikam večji od umetniškega. Splošna kriza gledališča, ki se je kot znamenje časa pojavila po vojski vsepovsod, seveda tudi na Poljskem ni ostala brez odmeva. Razen tega splošnega momenta sodobnega kulturnega preobrata pa so tu delovali še ožji vzroki, ki se dajo razumeti le iz specifični poljskega duhovnega položaja. Tradicija, iz katere je črpala vsa preteklost svojo ustvarjajočo moč, se je v tej romantični zemlji nalomila v osnovah, čim se je uresničil narodov sen o svobodi. To prevrednotenje zgodovinskih dejstev pa je povzročilo veliko desorijentiranost pred novo, živo resničnostjo. Vendarle pa je treba pripomniti, da se je izmed vseh literarnih vrst drama še najmanj osvobodila zgodovinske snovnosti in romantične ideologije.

Zato ni nič čudnega, če se je povojno poljsko gledališče razvijalo zlasti v širino. Bilo je v prvi vrsti treba ustanoviti na novo gledališča v vseh važnejših centrih. S kakšno brzino je napredovalo to delo, se razvidi najbolj iz tega, če pomislimo, da je bilo ob prelomu na Poljskem le 12 stalnih gledališč in da se je to število že po petih letih zvišalo na 38! Saj se je pa tudi vsako večje mesto trudilo, da dobi svoje gledališče. Največji porast moramo ugotoviti na terenu zapadnih poljskih zemelj. Predvsem je treba omeniti mesto Poznanj, kjer so tri gledališča: Teatr Polski, Teatr Wielki in Teatr Nowy; dalje imajo gledališče Toruń, Bydgoszcz, Łódź, Katowice in druga mesta. Na vzhodnem državnem ozemlju moramo omeniti Lublin, Grodno, a zlasti Vilno, kamor se je l. 1925. preselilo iz Varšave gledališče Reduta (Osterwa, Limanowski), ki je pozneje kot potujoče gledališče dvignilo zanimanje za gledališko kulturo zlasti v vzhodno-obmejnih mestih poljske republike.

Najbujnejše gledališko življenje pa se je razvijalo v Varšavi. Nič ni bolj naravnega kot to, da je prestolnica postala središče kulturnih prizadevanj in pritegnila nase zlasti tudi igralske moči. To zadnje je imelo za posledico upadek onih dveh gledališč, ki sta imeli pred vojno najvažnejšo vlogo v življenju in razvoju poljskega gledališča, namreč gledališča v Krakovu, o katerem pa je vsaj treba reči, da je imelo nekaj časa najsmelejši moderni sporred, poleg njega pa še gledališča v Lvovu. Izmed varšavskih gleda-

lišč je treba na prvem mestu imenovati Teatr Polski (sezidan leta 1912.) in z njim v zvezi Teatr Maly, oba pod vodstvom Szifmana. Zaradi domačega narodnega sporeda je bilo vsa leta po vojni največjega pomena gledališče Reduta, ki je uprizarjalo izključno samo poljske stvari. (Kot že omenjeno, se je l. 1925. preselilo v Vilno.) A z oderskega in igralskega vidika je bil najimenitnejši Teatr Boguslawskega, ki je pod vodstvom Schillera polagal važnost predvsem na inscenacijo del in njih sodobno gledališko interpretacijo. Omeniti bi bilo treba še več manjših, le kratkotrajnih odrov, ki so služili najrazličnejšim artističnim eksperimentom in osebnim ambicijam, a dovolj je, če dodamo le še »Rozmaitości« (»Pisanice«, kar pa ne pomeni »pirhe«, marveč »razno«!) iz prvih povojnih let (gledališče je l. 1919. pogorelo in nato gostovalo tu in tam) in pa l. 1924. ustanovljeni Teatr Narodowy, ki pa je ostal brez pravega vodstva in programa in bi zato samo ime moglo marsikoga zapeljati v zmoto, češ da predstavlja osredotočenje poljskih gledaliških moči, kar se je večkrat poudarjalo in ostro grajalo v kritiki.

Glede repertoarja je treba ugotoviti, da je občinstvo v prvih povojnih letih dalo duška svojemu nacionalnemu čuvstvu ob uprizoritvah del, ki so bila nekdanj zadržana po cenzuri tujih režimov. Na vseh sporedih so bile drame: »Nebožanska komedija« (Krasinski), »Duhovnik Marek« in »Kordian« (Slowacki), »Dedi« (Mickiewicz), »Kościnszko pri Raclavicih« (Anczyz) itd. Nato pa je vsled nesorazmerne domače produkcije prevladoval tuji repertoar, zlasti francoski, kamor je poljski okus sploh vedno rad hodil v šolo. Krivdo nosi tudi poljska gledališka kritika, ki je bila novim poskusom večinoma neprijazna. Saj je celo vedno napredni, svobodni, živahni Boy-Żelenski — znamenite so zbirke njegovih kritik pod naslovom »Flirt z Melpomeno« — svaril pred skrajnostmi in se zavzel za srednjo pot. A tudi novejša domača produkcija je nudila največ komedij (vpliv demokracije?), in to po veliki večini v lahkem stilu. Zlasti velja to za V. Perzynskega (»Lahkomiselna sestra«, »Smeh usode«, »Ašantka«), a prav tako za St. Kiedrzyńskiego (»Vino, ženska in dancing«, »Povratek v greh«, »Oči kneginjice Fatme«) in K. Wroczynskega (»Gaudemus igitur«, »Zgodba salona«), ki ju moramo šteti za najplodovitejša pisatelja poljskega gledališča. V to vrsto spadata tudi V. Grubinski (»Ljubimci«, »Nedolžna grešnica«) in B. Vinaver (»Vitez z labodom«, »Żarki F. F.«). V delih vseh teh pisateljev se predvsem zrcali plitki meščanski svet. Globlji je J. Szaniawski, avtor intimnopoetičnih komedij »Papirnati ljubimec«, »Ptič«, »Klavir«, »Advokat in rože«, »Mornar« itd.

Razen njih je treba imenovati celo vrsto pisateljev tudi resnejših dram, zastopnike starejše in mlajše generacije. Sem spadajo zlasti Stefan Żeromski (»Ušla mi je prepelička«), A. Nowaczynski, poljski B. Shaw (»Pomlad narodov«, satirična komedija na leto 1848.), St. Krzywoszewski (zgodovinska drama »Mohnicki«), F. Goetel (»Samuel Zborowski«), A. Slonimski (»Babilonski stolp«), St. Milaszeewski (romantična komedija »Fa-

rys»), A. Grzymala-Siedlecki, L. H. Morstin, P. Rybicki (»Okno«, »Snežena noč«), Kawerea in drugi. Prav tako izmed ženskih avtorjev: M. Samozwaniec, M. Pawlikowska in Z. Nalkowska (»Dom žena«). A skoraj vsi ti avtorji so hkrati tudi liriki ali pripovedniki in so kot taki celo pomembnejši nego kot dramatik.

Izmed vseh pa se odlikujejo Stanislaw Ig. Witkiewicz, Emil Zegadlowicz in Karl Hubert Rostworowski. Teh troje imen pomeni vrhunec v razvoju in prizadevanju povojnega poljskega gledališča.

Witkiewicz velja za najpomembnejšega reformatorja gledališča po Wyspianskem. Njegov poizkus, ustvariti dramsko umetnost »čiste forme«, pomeni prelom s tradicijo ideološkega gledališča. Vendarle pa slovi Witkiewicz v prvi vrsti kot teatrolog, medtem ko je izmed njegovih dramskih del samo »Jan Matija Besnjak« dosegel večji uspeh.

Tesno z domačo zemljo spojen je Emil Zegadlowicz, lirik in pisatelj religiozno-ljudskih misterijev, ki v baladnem slogu združujejo mistični in naturalistični element (»Oljenica«, »Betsaba«, »Alcesta«, »Ko se rodi Kristus...«). Premijere teh del so bile vrsto let nemajhnj dogodki zlasti v Poznanju, a tudi v Krakovu, Varšavi in drugod.

Tudi Rostworowski, član Poljske Akademije, ki je napisal že pred vojsko dve drami iz bibličnega in antičnega sveta (»Judež« in »Caligula«) se je pozneje obrnil k sodobnosti (»Strašna deca«, »Usmiljenje«). Po nekaterih delih bolj idejno-simboličnega značaja (»Vstajenje«) je našel pot k realistični ljudski igri, v kateri nam riše predvsem poljskega kmeta. Velik uspeh je imela njegova pretresljiva kmečka tragedija »Iznenadenje«. Ta drama je podoba elementarnih strasti in religioznih sil, ki spe v poljskem narodu, in hkrati najmočnejše delo poljskega dramskega realizma.

Gledališki razgled

Avtor z 18 leti in avtor s 84 leti. Lee Thompson, osemnajstletni fant, ki je komaj zapustil srednjo šolo, je spisal igro »Izvršen je bil zločin«, ki so jo igrali v gledališču Croydon. Nasprotno pa je Walter Reynolds, star 84 let, napisal dramo »Mlada Angleška«. Drama ima 100 vlog, od katerih bodo manjše igrali nezaposleni igralci. Predstava je v Victoria Palace.

»Jegor Buličov«, najnovejša drama M. Gorkega je na repertoarju v gledališču »D 35«, ki ga vodi skupina čeških igralcev.

Gledališka razstava v Moskvi je v Državnem zgodovinskem muzeju. Razstava, pri kateri sodeluje veliko število sovjetskih gledališč, nam kaže razvoj gledališke scene zadnjih deset let.

»Gospo ministrico« bo igrala v praškem Nemškem gledališču Gizela Werbezirk.

Pirandello je napisal novo dramo »Človek ne ve kako«.

»Zločin Oskarja Wildea« je naslov igri, ki jo je spisal Maurice Rostand. Igral jo bo pariški Théâtre de l'Oeuvre s Harry Baurom v glavni vlogi.

»Pandur baron Trenk« je naslov nove drame, ki jo je spisal mladi dunajski dramatik O. E. Groh. Burgtheater jo bo igral še to sezono.

Zagreb ima noviteto »A. G. M.«, dramo iz življenja slavnega in duhovitega Cankarjevega prijatelja A. G. Matoša. Dejanje se vrši l. 1905. Avtor drame je mladi književnik in novinar Geno R. Senečić, ki je spisal novele »Poskušnje«, roman »Film naših dni« in več podlistkov o gledališču. Naslovno vlogo Matoša igra I. Badalič, režira pa dramo H. Nučič.

Pražki »Hudožestveniki« v Ameriki. Znani amerikanski impresario Yurok (predvojni ruski izseljenec) se pogaja z voditeljem praške družine Hudožestvenega teatra, P. V. Pavlovom glede gostovanja te družine po Severni Ameriki. Pred to turnejo pa gostujejo še to sezono po Belgiji, Holandskem in drugod.

Anekdote

Kuplet in ček. »Pošljite mi kuplet,« brzojavi operni pevec nekemu slavnemu komponistu, »in če bo dober, vam pošljem ček«.

— Pošljite kar ček, — mu odgovori brzojavno komponist — in če bo dober, vam pošljem kuplet.

Napačen naslov. Ko je Tristan Bernard otvoril svoje lastno gledališče »Théâtre Tristan Bernard«, se je moral na žalost prepričati, da njegovo ime le ni tako slavno kakor je pričakoval. Nekega večera je bilo gledališče že zopet obupno prazno. Posamezniki v parterju so bili kakor oaze v puščavi. Tristan Bernard je sedel v svoji loži v družbi par prijateljev. Ti so ga tolažili, se jezili nad občinstvom, ki zanemarja tako imenitno gledališče, toda Tristan Bernard jim reče:

— Nikakor ni kriva publika, temveč jaz sam. Gledališču bi moral dati drugo ime. —

Ko so ga prijatelji začudeno pogledali, jim je resno nadaljeval:

— Imenovati bi ga bil moral »Théâtre Sarah Bernard. —

V družini. Stari oče vnuku:

— Torej zaljubljen si se v našo prvo pevko? —

»Da, stari oče, ali ti to ni prav?«

— Ah, kako neki! Saj sem se tudi tudi jaz vanjo zaljubljen, ko sem bil v tvojih letih. —

Alfred Savoir. Nedavno umrli avtor »Male Katarine«, je rekel nekoč svojemu sinu:

»Jaz sem star idiot!«

Sin ga ni dobro razumel in zato je Savoir ponovil:

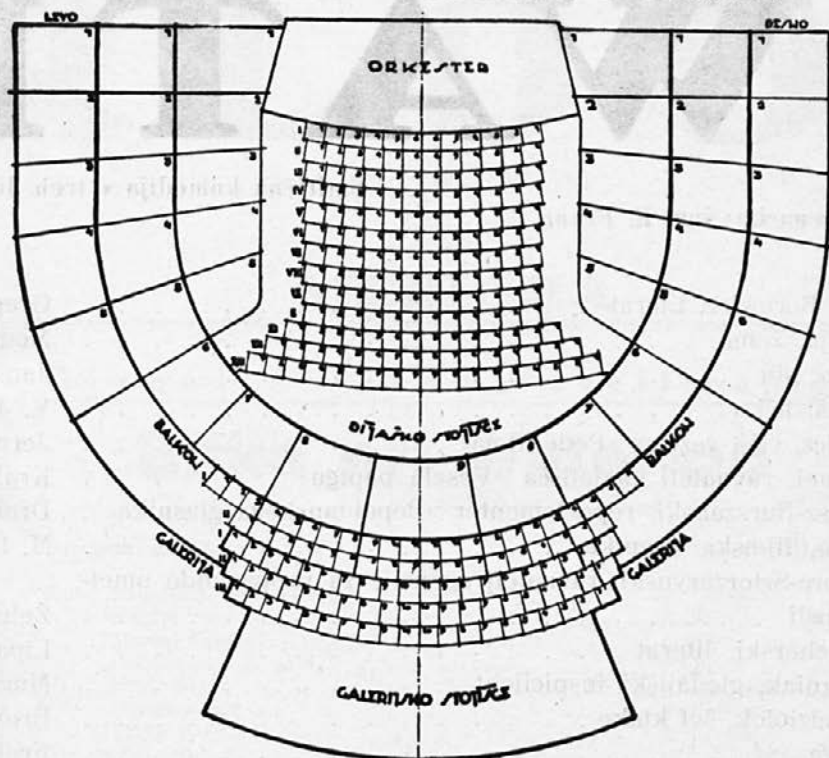
»Da, jaz sem star idiot!«

Nato pa je pojasnil prijatelju, ki je vse to poslušal in tudi ne razumel:

»Vsaj sinko ne bo pozneje preveč razočaran, če bo to od koga drugega slišal.«

Lastnik in izdajatelj: Uprava Narodnega gledališča v Ljubljani. Predstavniki: Oton Župančič. Urednik: Ciril Debevec. Za upravo: Karel Mahkota. Tiskarna Makso Hrovatin. Vsi v Ljubljani.

RAZVRSTITEV SEDEŽEV V DRAMI

WATERLOO

Inscenacija: ing. E. Franc.

Satirična komedija v treh dejanjih

W. Raort. Poslovenil Francè Vodnik.

Režiser: Bratko Kreft.

Jan Borowicz, literat	Gregorin
Julija, žena	Medvedova
Lolo, sin	Jan
Irma, hči	V. Juvano
Lalicz, višji režiser »Pede-filma«	Jerman
Hamel, ravnatelj gledališča »Vesela papiga«	Kralj
Bursz-Burszanski, reportomoner »Popoldanskega glasnika«	Drenovec
Lora, filmska adeptka	M. Danilov
Sztorc-Sztorzarynski, ravnatelj agencije za propagando umetnosti	Zeleznik
Pencherski, literat	Lipah
Wozniak, gledališki inspicijent	Murgelj
Kondziolek, šef klake	Brezigar
Sluga	Frelih

Dejanje se godi v sedanjosti. Med 2. in 3. dejanjem mine eno leto.

Baletne točke je naštudiral: P. Golovin.

Godba: J. Raha-Rajhenič. Razsvetljava: Premk.

MEDIGRA

Gledališče pri »Veseli papigi«

Bitka pri Waterloo

Drama v enem dejanju. Spisal Jan Borowicz.

Dirigent: g. Silber.

Režiser: g. Hamel.

OSEBE:

Napoleon Bonaparte	g. Daneš
Maršal Ney	g. Sancin
Maršal Soult	g. Skarbinšek
Ordonančni častnik	g. Plut
Prvi vojak	g. Piancki
Drugi vojak	g. Potokar
Tretji vojak	g. Frelih
Girl	gdč. Kürbos
Ubežnik iz Nemčije	g. Brezigar
Hitlerjevec	g. Piancki

Girli — častniki — vojaki — gledališki delavci.

Inspicijent: g. Wozniak.

Razsvetljava: g. Kowalski.

Blagajna se odpre ob pol 20.

Parter: Sedeži I. vrste	Din 28—
„ II. - III. vrste	„ 26—
„ IV. - VI. „	„ 24—
„ VII. - IX. „	„ 22—
„ X. - XI. „	„ 20—
„ XII. - XIII. „	„ 18—

Lože v parteru (osebe) Din 100—
„ v I. redu (osebe) „ 100—
„ balkon (osebe) „ 70—
Dodatni ložni s parterju „ 20—
„ I. redu „ 20—
„ balkon „ 15—

Balkon: Sedeži I. vrste	Din 20—
„ II. „	„ 16—
Galerija: „ I. „	„ 14—
„ II. „	„ 12—
„ III. „	„ 10—
Galerijsko stojišče	2-50
Dijaško stojišče	5—

VSTOPNICE se dobivajo v predprodaji pri gledališki blagajni. Predpisana taksa za posredovanje v opernem gledališču od 10. do pol 1. in od 3. do 5. ure. Tond je vračunana v cenah.

Četetek ob 20.

Konec po pol 23.

D

RAZVRSTITEV SEDEŽEV V OPERI

